

Sygn. akt **XXVIII C 4387/21**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **12 kwietnia 2023 roku**

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: sędzia del. Michał Maj

Protokolant: Julia Kraszewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu **12 kwietnia 2023 roku** w Warszawie

sprawy z powództwa **M. P.**

przeciwko **(...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W.**

o ustalenie i zapłatę

1. ustala, że umowa kredytu numer (...) z dnia 16 stycznia 2006 roku jest nieważna,
2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki:
 - a. kwotę **204.060 zł (dwieście cztery tysiące sześćdziesiąt złotych)** z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia **31 sierpnia 2021 roku** do dnia **12 kwietnia 2023 roku**,
 - b. kwotę **24.863,61 CHF (dwadzieścia cztery tysiące osiemset sześćdziesiąt trzy franki szwajcarskie 61/100)** z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia **31 sierpnia 2021 roku** do dnia **12 kwietnia 2023 roku**,z tym że spełnienie tych świadczeń powinno nastąpić za jednoczesnym zaoferowaniem przez powódkę pozwanemu kwoty **283.746,99 zł (dwieście osiemdziesiąt trzy tysiące siedemset czterdzieści sześć złotych 99/100)** albo zabezpieczeniem roszczenia pozwanego o zapłatę tej kwoty,
3. oddala powództwo w pozostałej części,
4. zasądza tytułem zwrotu kosztów procesu od pozwanego na rzecz powódki kwotę **11.947 zł (jedenastęście tysięcy dziewięćset czterdzieści siedem złotych)**.

Sygn. akt **XXVIII C 4387/21**

UZASADNIENIE

Strona powodowa (dalej także jako: kredytobiorca, konsument) w ostatecznie sformułowanym żądaniu (k. 316) wniosła o:

- ustalenie nieważności umowy kredytu zawartej pomiędzy stronami,
- zasądzenie od pozwanego kwoty 205.079,52 zł i 24.863,61 CHF z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 25.07.2020 r. do dnia zapłaty.

Pozwany wniosł o oddalenie powództwa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16.01.2006 r. strona powodowa zawarła z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. (poprzednikiem prawnym pozwanego) umowę kredytu nr (...) o następującej treści.

Bank udziela, zgodnie z warunkami niniejszej umowy, długoterminowego kredytu budowlano-hipotecznego w wysokości 118.227,91 CHF z przeznaczeniem na sfinansowanie kosztów zakupu lokalu mieszkalnego od inwestora zastępczego, położonego we W., przy ulicy (...), wykończenie kredytowanej nieruchomości nie wymagające pozwolenia na budowę, refinansowanie wkładu własnego (§ 1 ust. 1).

Bank udziela kredytu na okres 384 miesiące licząc od daty pierwszego uruchomienia kredytu (§ 1 ust. 3).

Wypłata kredytu dokonana będzie w transzach, po spełnieniu warunków określonych w ust. 4, 5 i 6 w następujący sposób: a. bank uruchomi I transzę kredytu w wysokości określonej w przedwstępnej umowie kupna-sprzedaży oraz dyspozycji uruchomienia kredytu, tj. 249.046,99 PLN na rachunek bankowy inwestora zastępczego wskazany w dyspozycji uruchomienia kredytu, w terminie do dnia 31.01.2006 r. W przypadku, gdy kwota określona w wyżej wymienionej umowie kupna-sprzedaży wyrażona jest w innej walucie niż waluta kredytu bank dokona przewalutowania kredytu zgodnie z obowiązującymi zasadami w banku, b. bank uruchomi II transzę kredytu w wysokości nie większej niż 13.200 PLN przeznaczoną na refinansowanie wkładu własnego na rachunek bankowy kredytobiorcy wskazany w dyspozycji uruchomienia kredytu w terminie do dnia 30.01.2006 r. W przypadku, gdy kwota określona w wyżej wymienionej umowie kupna-sprzedaży wyrażona jest w innej walucie niż waluta kredytu bank dokona przewalutowania kredytu zgodnie z obowiązującymi zasadami w banku, c. bank uruchomi III transzę kredytu w wysokości nie większej niż 10.000 PLN na wykończenie kredytowanej nieruchomości nie wymagające pozwolenia na budowę, w terminie do dnia 30.01.2006 r. na rachunek kredytobiorcy wskazany w dyspozycji uruchomienia kredytu, d. bank uruchomi IV transzę kredytu przeznaczoną na wykończenie kredytowanej nieruchomości nie wymagające pozwolenia na budowę, w wysokości nie większej niż 11.500 PLN na rachunek kredytobiorcy (§ 3 ust. 1).

Kredyt jest oprocentowany w skali rocznej według zmiennej stopy procentowej, odpowiadającej stopie bazowej LIBOR dla 6 miesięcznych depozytów w CHF dla powiększonej o stałą marżę (§ 4 ust. 1).

Kredytobiorca zobowiązany jest do zapłaty należności związanych z udzielonym kredytem na prowadzone przez bank konto kredytobiorcy nr (...) (§ 6 ust. 2). Na wypadek nadzwyczajnej zmiany sytuacji społeczno-politycznej, względnie ekonomicznej w Szwajcarii, mającej istotny wpływ na ocenę ryzyka związanego z walutą CHF, bank zastrzega możliwość zmiany waluty na PLN lub inną walutę wymienną, w której udziela kredytowania zgodnie z aktualną ofertą (§ 11 ust. 1).

W sprawach nieuregulowanych niniejszą umową mają zastosowanie postanowienia „Regulaminu udzielania kredytu budowlano-hipotecznego dla Klientów Indywidualnych w (...) Bank (...) S.A.”, którego znajomość kredytobiorca potwierdza podpisem na niniejszej umowie oraz oświadcza, że wyraża zgodę na włączenie postanowień w nim zawartych do treści umowy (§ 12 ust. 3).

Na końcu umowy kredytu znalazło się oświadczenie kredytobiorcy o treści: Oświadczam, że otrzymałem i zapoznałem się z „Regulaminem udzielania kredytu budowlano-hipotecznego dla Klientów Indywidualnych w (...) Bank (...) S.A.”

Dowód: umowa – k. 34-38.

Regulamin udzielania kredytu budowlano-hipotecznego dla Klientów Indywidualnych w (...) Bank (...) S.A. (załącznik nr III do zarządzenia (...) Prezesa Zarządu (...) Bank (...) S.A. z dnia 17.10.2005 r.) posiadał następującą treść.

Kredyt budowlano-hipoteczny przyznawany jest w złotych lub w walucie obcej (§ 11 ust. 1).

Wypłata kredytu/transz kredytu w walucie obcej, następuje przy zastosowaniu kursu zakupu walut w banku, z dnia wypłaty kredytu/transzy kredytu (§ 19 ust. 5).

W przypadku kredytów w walutach obcych, raty spłat przeliczane są na złote, według ostatniej tabeli kursów ogłoszonej przez bank w dniu jej wymagalności, przy zastosowaniu kursu sprzedaży walut (§ 21 ust. 3).

Kredytobiorca zobowiązany jest do otwarcia konta (jeżeli nie posiada) oraz do zasilania tego konta wpływami zabezpieczającymi minimalną spłatę raty i odsetek oraz innych należności wynikających z umowy kredytu: 1) w przypadku kredytu złotowego, konto to zostanie wskazane w umowie kredytowej, 2) w przypadku kredytu w walucie obcej, kredytobiorca otwiera rachunek walutowy w walucie udzielanego kredytu i wskazuje go w umowie kredytowej (§ 23 ust. 1).

Dowód: regulamin, k. 219-223.

W dniu 18.01.2006 r. strony zawarły umowę rachunku bankowego, w której bank zobowiązał się wobec posiadacza rachunku do otwarcia i prowadzenia na jego rzecz na warunkach określonych w Regulaminie: konta osobistego w walucie PLN o następującym numerze: (...) i rachunku walutowego o następującym numerze: (...) w walucie CHF.

Dowód: umowa – k. 260.

Kredyt został uruchomiony w okresie od dnia 26.01.2006 r. do dnia 29.09.2006 r. kwotą łącznie 283.746,99 zł. Strona powodowa w okresie od dnia 16.01.2006 r. do dnia 6.05.2021 r. uiściła wobec pozwanego łącznie kwoty:

- 199.523,49 zł i 24.863,61 CHF tytułem spłaty rat kredytu,
- 4.536,51 zł tytułem składek ubezpieczenia pomostowego,
- 59,52 zł tytułem składek ubezpieczenia od nieruchomości,
- 960 zł tytułem opłat za wydanie zaświadczeń.

Dowód: zaświadczenia – k. 57-67, 324-346, historia rachunku – k. 228-258, 262-263 265-266, 268-276, 278, 280-283.

Powódka zaciągnęła kredyt w celu uzyskania środków na zakup lokalu mieszkalnego przeznaczonego na zaspokojenie swoich potrzeb mieszkaniowych. Nieruchomość ta nie była wynajmowana ani wykorzystywana do prowadzenia działalności gospodarczej. Powódka zarejestrowała w 2015 r. pod adresem swojego mieszkania działalność gospodarczą (prowadzenie księgowości restauracji), ale nie prowadziła jej w swoim mieszkaniu, lecz w restauracji. Powódka nie negocjowała postanowień umowy kredytu dotyczących powiązania z kursem waluty obcej i sposobu przeliczeń kursowych. Przed zawarciem umowy przedstawiciel banku nie powiedział powódce, w jaki sposób jest tworzona tabela kursowa banku, jak jest ustalana wysokość spreadu obciążającego kredytobiorcę, w jaki dokładnie sposób ryzyko kursowe związane z kredytem przekłada się na wysokość rat i zadłużenia kredytobiorcy, nie przedstawił historycznego wykresu kursu CHF/PLN, nie przedstawił symulacji obrazującej wpływ zmian kursu CHF/PLN na wysokość rat kredytu i zadłużenie wyliczane w PLN. W czasie zawierania umowy kredytu powódka nie miała dochodów ani oszczędności w CHF oraz nie miała żadnego wykształcenia ani doświadczenia zawodowego w dziedzinach ekonomii, finansów i bankowości. Powódka miała wtedy wykształcenie wyższe (fizyka) i pracowała jako policjantka. Powódka nie miała wątpliwości co do faktu ubezpieczenia jej nieruchomości i przekazywania składek przez bank zakładowi ubezpieczeń. Powódka zorientowała się, że zawarta przez nią umowa zawiera niedozwolone postanowienia umowne w 2020 r., a od dnia wniesienia pozwu zna, rozumie i akceptuje skutki stwierdzenia nieważności umowy oraz nie zgadza się na utrzymanie w mocy zawartych w umowie niedozwolonych postanowień umownych.

Dowód: przesłuchanie powódki – k. 394-395.

Podstawę ustaleń faktycznych stanowiły wymienione dokumenty, których treść ani autentyczność nie była kwestionowana przez strony, oraz zeznania strony powodowej, które były spójne, logiczne, konsekwentne i pobawione sprzeczności oraz znajdowały potwierdzenie w pozostałych dowodach. Powyższe dowody były wystarczające dla

oceny stanowisk i żądań stron, zaś pozostałe dowody zostały pominięte, ponieważ nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, a ich przeprowadzenie skutkowałoby zbędnym przedłużeniem postępowania.

Dowód z dokumentu w postaci Regulaminu produktów kredytowych dla klientów indywidualnych w (...) Bank (...) S.A. został pominięty, ponieważ jego treść nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Regulamin ten nie miał zastosowania do umowy kredytu zawartej przez strony z dwóch przyczyn. Po pierwsze, § 12 ust. 3 umowy kredytu stanowił, że sprawach nieuregulowanych niniejszą umową mają zastosowanie postanowienia „Regulaminu udzielania kredytu budowlano-hipotecznego dla Klientów Indywidualnych w (...) Bank (...) S.A.”, a zatem innego regulaminu (o innej nazwie). Po drugie, Regulamin produktów kredytowych dla klientów indywidualnych w (...) Bank (...) S.A. stanowił załącznik nr 1 do zarządzenia (...) Prezesa Zarządu (...) Bank (...) S.A. z dnia 5.09.2006 r., a zatem nie istniał on przed tą datą, czyli także w dacie zawarcia umowy kredytu w dniu 16.01.2006 r.

Dowód z opinii biegłego został pominięty, ponieważ rozpoznanie sprawy nie wymagało wiadomości specjalnych (art. 278 § 1 k.p.c.).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne.

Konsument.

Dowody przeprowadzone w sprawie nie budzą wątpliwości co do tego, że umowa kredytu wiąże się z działalnością gospodarczą pozwanego, a zarazem brak jest takiego związku w przypadku kredytobiorcy, a zatem należy go uznać za konsumenta (art. 22¹ k.c.). Oceny tej nie neguje fakt zarejestrowania działalności gospodarczej pod adresem nieruchomości sfinansowanej za środki pochodzące z kredytu, ponieważ rejestracja ta miała charakter wyłącznie ewidencyjny, gdyż w nieruchomości tej nigdy faktycznie nie była prowadzona działalność gospodarcza, a ponadto sama rejestracja miała miejsce kilka lat po zawarciu umowy kredytu.

Indywidualne uzgodnienia.

Ciężar dowodu, że postanowienia umowy wprowadzające powiązanie kredytu z kursem CHF i określające sposób przeliczeń kursowych zostały indywidualnie uzgodnione, spoczywał na banku (art. 385¹ § 4 k.c.), który temu ciężarowi nie sprostał - nie można bowiem uznać „wyboru waluty” kredytu przez konsumenta za negocjacje, skoro sprowadza się to jedynie do zatwierdzenia jednej z kilku możliwości oferowanych przez bank, zaś sam sposób przeliczania kursów walut był ustalany jednostronnie przez bank. Jeśli chodzi o postanowienia regulaminu, to z samej swojej istoty w ogóle nie mogły one podlegać negocjacjom.

Sama kwota kredytu (w CHF) nie była uzgodniona indywidualnie, ponieważ ustalenia określonej kwoty franków szwajcarskich dokonał pozwany bank – kredytobiorca we wniosku kredytowym wskazał określoną kwotę w PLN, natomiast bank dokonał jej przeliczenia na CHF według swojej tabeli kursowej, a zatem bez uzgodnienia z konsumentem – podanie kwoty kredytu w walucie obcej było konieczne z uwagi na konstrukcję kredytu denominowanego i nie wynikało z woli konsumenta, którego celem było uzyskanie środków w PLN, skoro miały one być przeznaczone na realizację celu mieszkaniowego w Polsce.

Klauzula ryzyka kursowego.

Klauzula ryzyka kursowego (§ 1 ust. 1 umowy w zakresie określającym kwotę kredytu w walucie obcej) określał główne świadczenie umowy kredytu, lecz nie został sformułowany w sposób jednoznaczny (art. 385¹ § 1 k.c.), ponieważ analiza treści umowy i okoliczności jej zawarcia nie pozwala na stwierdzenie, że kredytobiorca został należycie poinformowany o konsekwencjach ryzyka kursowego związanego z umową. Informacja ta powinna jednoznacznie wskazywać na to, że ryzyko kursowe jest nieograniczone i obejmować realne przykłady obrazujące charakter tego ryzyka i jego potencjalne skutki, w tym w szczególności historyczny wykres kursu CHF/PLN za okres co najmniej kilkunastu lat

i symulację wpływu wzrostu tego kursu o co najmniej kilkadziesiąt procent na wysokość rat kredytu i zadłużenia kredytobiorcy liczone w PLN. Tymczasem informacje udzielone przez pozwany bank tych wymogów nie spełniały. Wobec tego należało uznać, że klauzula ryzyka kursowego kształtuje prawa i obowiązki konsumenta sprzecznie z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (art. 385¹ § 1 k.c.), skoro pomimo nieuzyskania stosownych informacji konsument, który nie miał dochodów ani oszczędności w CHF, został obciążony nielimitowanym ryzykiem zmiany kursu tej waluty, przed którym nie był w stanie zabezpieczyć się w żaden sposób.

Klauzula ryzyka kursowego w umowie kredytu denominowanego w walucie obcej określa samą kwotę kredytu, czyli najistotniejsze postanowienie umowy kredytu. A zatem nie ma w ogóle możliwości, aby „luka” powstała po tej klauzuli mogła zostać uzupełniona przepisem prawa krajowego.

Klauzule przeliczeniowe.

Klauzule przeliczeniowe (§ 19 ust. 5 i § 21 ust. 3 regulaminu) nie zostały sformułowane w sposób niejednoznaczny (art. 385¹ § 1 zd. 2 k.c.), tj. prostym i zrozumiałym językiem (art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13/EWG), ponieważ ich treść nie pozwala na stwierdzenie, w jaki sposób pozwany bank ustala kurs CHF dla celu wykonania umowy kredytu, a także kształtują one prawa i obowiązki konsumenta sprzecznie z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (art. 385¹ § 1 k.c.). W oparciu o te postanowienia kredytobiorca został obciążony koniecznością pokrywania kosztów spreadu, pomimo że koszty te nie odpowiadały żadnej usłudze świadczonej przez bank na rzecz klienta, a w umowie brak jest jednoznacznej informacji o tym, że konsument ponosi takie koszty, jaka jest ich wysokość i z czego one wynikają. Ponadto klauzule przeliczeniowe dawały pozwanemu bankowi całkowitą swobodę w sposobie kształtowania wysokości kursu waluty obcej, ponieważ postanowienia umowy w żaden sposób nie precyzowały, w oparciu o jakie zasady kurs waluty obcej miał być ustalany przez bank, a zatem bank mógł ustalić ten kurs na dowolnym poziomie. W rezultacie bank w oparciu o klauzule przeliczeniowe uzyskiwał rzeczywistą możliwość dowolnego kształtowania wysokości świadczeń kredytobiorcy, co jest w oczywisty sposób sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco narusza interesy konsumenta.

Faktem jest, że postanowienia umowy przewidywały dla kredytobiorcy możliwość spłaty rat kredytu bezpośrednio w walucie obcej, a tym samym konsument mógł z tej możliwości korzystać już od pierwszej raty, w ten sposób pomijając kurs sprzedaży z tabeli kursowej pozwanego banku. Nie zmienia to jednak faktu, że klauzula przeliczeniowa dotycząca spłaty rat kredytu stanowiła niedozwolone postanowienie umowne. Należy bowiem podzielić pogląd wyrażony przez Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w sprawie dotyczącej właśnie klauzul przeliczeniowych że "to, że istnieje wariant wyboru spłaty należności bezpośrednio w walucie obcej, pozostaje bez znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, gdyż każdy wariant powinien być zgodny z przepisami konsumenckimi. Nie może być tak, że Bank - przykładowo - daje wybór, z których jeden spełnia wymogi prawa konsumenckiego, drugi zaś nie."¹ Co więcej, powyższe tak czy inaczej pozostaje bez znaczenia dla oceny klauzuli przeliczeniowej dotyczącej zastosowania bankowego kursu kupna do wypłaty kredytu, ponieważ postanowienia umowy przewidywały, że uruchomienie kredytu miało nastąpić w PLN na rachunek określony w umowie kupna-sprzedaży (§ 3 ust. 1 umowy). Wszystkie postanowienia umowy kredytu dotyczące wypłaty kredytu (§ 3 ust. 1) wskazywały kwoty w PLN, a jednocześnie żadne z postanowień umowy nie przewidywało możliwości kredytu w CHF. Także regulamin przewidywał, że wypłata kredytu następuje przy zastosowaniu kursu zakupu walut banku (§ 19 ust. 5) , bez możliwości wypłaty kredytu bezpośrednio w walucie obcej. Stanowisko to znajduje poparcie także w aktualnym orzecznictwie Sądu Najwyższego, który wskazał, że „W odniesieniu do kursu waluty obcej obowiązującego przy spłacie kredytu należy wskazać, że uznaniu odpowiedniej klauzuli za abuzywną nie sprzeciwia się to, iż konsument ostatecznie wybrał ten sposób spłaty, choć mógł wybrać także bezpośrednią spłatę w walucie obcej. Zasadniczo w każdy stosunek prawny, także ten który w zamiśle przedsiębiorcy ma być współkształtowany przez postanowienie niedozwolone, konsument wchodzi dobrowolnie. Znaczenie w kontekście oceny abuzywności miałyby jedynie, gdyby konsument wybierał spłatę w złotych po kursie sprzedaży banku, gdy kurs taki był już konsumentowi znany. W stanie faktycznym sprawy określony sposób spłaty został wybrany na etapie zawierania umowy. Co więcej również, nawet gdyby nie uznać tego postanowienia za niedozwolone, nie wpływałoby to na ostateczne rozstrzygnięcie sprawy, gdyż

wobec abuzywności sposobu ustalania kursu przy wypłacie kredytu, wniosek co do istnienia stosunku prawnego wynikającego z umowy kredytowej nie mógłby być inny.”²

Należy przy tym zwrócić uwagę, że konstrukcja kredytu denominowanego determinowała to, że zakres swobody banku w kształtowaniu praw i obowiązków stron był jeszcze dalej idący aniżeli przy kredycie indeksowanym. Mianowicie w kredycie indeksowanym kwota kredytu była od początku podana w PLN, a zatem umowa przewidywała wprost wysokość świadczenia, które ma spełnić bank. Natomiast z uwagi na fakt, że w kredycie denominowanym kwota kredytu była wskazana w CHF, a jej wypłata była dokonywana w PLN po dokonaniu przeliczenia przez bank, oznaczało to, że w tego rodzaju kredycie bank decyduje nie tylko o wysokości świadczeń spełnianych przez kredytobiorcę, ale także o wysokości świadczenia spełnianego przez siebie.

Natomiast treść umowy kredytu zawartej przez strony naruszała prawa i obowiązki konsumenta jeszcze bardziej aniżeli „standardowe” umowy kredytu denominowanego. Mianowicie postanowienia tej umowy przewidywały, że część kwoty kredytu będzie wypłacona w wysokości „nie większej niż PLN” (§ 3 ust. 1 umowy), a jednocześnie brak było możliwości wypłaty kredytu w CHF. Tym samym zmiana kursu CHF/PLN nigdy nie mogła być korzystna dla kredytobiorcy i zarazem nigdy nie mogła być niekorzystna dla banku. Mianowicie spadek kursu CHF/PLN, powodował, że kredytobiorca otrzymywał niższą kwotę kredytu w PLN, jednak wzrost kursu CHF/PLN nie powodował, że otrzymywał wyższą kwotę kredytu w PLN, skoro umowa zawierała swoistą klauzulę górnego progu. Tak daleko idące zróżnicowanie praw i obowiązków stron na niekorzyść konsumenta oznacza, że również § 3 ust. 1 umowy należy uznać za niedozwolone postanowienie umowne.

Sąd dokonał oceny, czy postanowienia umowne są niedozwolone (art. 385¹ § 1 k.c.), według stanu z chwili zawarcia umowy.³ Tym samym dla powyższej oceny nie miały żadnego znaczenia okoliczności takie jak sposób wykonywania umowy, wieloletnie wykonywanie umowy przez kredytobiorcę bez żadnych zastrzeżeń, faktyczny sposób ustalania wysokości kursów waluty obcej przez bank i ich relacja do innych kursów występujących na rynku, późniejsze zmiany regulaminu pozwanego banku, późniejsze zmiany stanu prawnego (w szczególności wejście w życie ustawy z dnia 29 lipca 2011 r. o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw). Dla oceny abuzywności klauzul przeliczeniowych nie miało znaczenia, że wybór kredytu powiązanego z kursem waluty obcej pozwalał kredytobiorcy na skorzystanie z niższego oprocentowania (LIBOR CHF).

Zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c., niedozwolone postanowienia umowne nie wiążą konsumenta, zatem brak jest podstaw do modyfikacji tych postanowień lub uznania, że nie wiążą one konsumenta jedynie w pewnym zakresie ani uzupełnienia powstałej po tych postanowieniach „luki” jakkolwiek treścią, w tym w szczególności przepisami prawa krajowego. Odmienne zapatrywanie byłoby sprzeczne z brzmieniem oraz celem przepisów art. 385¹ § 1 k.c. i art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG.⁴ Przede wszystkim zaś uzupełnienie umowy przepisem prawa krajowego nie może mieć miejsca w sytuacji, w której usunięcie z umowy nieuczciwego warunku prowadzi do jej nieważności, która jest akceptowana przez konsumenta,⁵ zaś w niniejszej sprawie kredytobiorca nie zgodził się na obowiązywanie umowy z nieuczciwymi warunkami ani na uzupełnienie jej treści przepisem prawa krajowego, natomiast wyraził zgodę na stwierdzenie nieważności umowy, będąc świadomym wynikających z tego konsekwencji. Co więcej, przepisem krajowym służącym uzupełnieniu treści umowy nie mógłby być art. 358 § 2 k.c. w brzmieniu obowiązującym od dnia 24.01.2009 r., ponieważ jest on przepisem prawa krajowego o charakterze ogólnym, który nie ma zastosowania konkretnie do umów zawieranych pomiędzy przedsiębiorcą a konsumentem⁶, a ponadto ma on zastosowanie tylko „jeżeli przedmiotem zobowiązania jest suma pieniężna wyrażona w walucie obcej” (art. 358 § 1 k.c.), a zatem nie dotyczy on zobowiązań wynikających z umowy kredytu denominowanego w walucie obcej, w której jedynie kwota kredytu została wyrażona w walucie polskiej, natomiast wszystkie zobowiązania (wypłata kredytu przez bank i spłata rat kredytowych przez kredytobiorcę) zostały oznaczone w walucie polskiej.

Klauzule przeliczeniowe określają świadczenia główne w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c., ponieważ nie tylko samo powiązanie kredytu z walutą obcą, ale również sposób dokonywania przeliczeń kursowych koniecznych do realizacji takiej umowy określają samą istotę umowy kredytu indeksowanego do waluty obcej. Uznanie tych klauzul za

niedozwolone postanowienia umowne skutkuje nieważnością całej umowy kredytu⁷ (art. 58 § 1 k.c.), ponieważ skoro określają one sposób wykonania umowy kredytu, to bez nich nie jest wiadomo, jak ta umowa ma być wykonywana, a zatem umowa ta po wyłączeniu z niej klauzul przeliczeniowych nie może dalej obowiązywać (w rozumieniu art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG).

Należy przy tym mieć na uwadze, że w przypadku kredytu denominowanego, który podlegał wypłacie tylko w PLN, skutek w postaci nieważności umowy wobec stwierdzenia abuzywności klauzuli przeliczeniowej dotyczącej wypłaty kredytu w złotych po kursie kupna banku jest jeszcze bardziej ewidentny aniżeli w przypadku innych umów kredytu powiązanych z walutą obcą. Skoro bowiem kwota kredytu była wyrażona w CHF, lecz wypłata kredytu była możliwa tylko w PLN, to wyłączenie z umowy regulującej sposób przeliczenia CHF na PLN dla celu wypłaty kredytu powoduje, że nie jest w ogóle możliwe ustalenie kwoty PLN, w której kredyt ma zostać wypłacony, a tym samym nie jest możliwe ustalenie treści podstawowego świadczenia banku, o którym mowa w art. 69 ust. 1 ustawy Prawo bankowe. Stanowisko to znajduje oparcie w aktualnym orzecznictwie Sądu Najwyższego, który wskazał, że „umowa jest umową kredytu denominowanego, w której określono kwotę kredytu w walucie obcej i przewidziano jednocześnie, że wypłata powinna nastąpić w złotych. Eliminacja klauzuli przeliczeniowej w takiej umowie sprawia, że nie wiadomo, jaką kwotę powinien wypłacić bank. Oznacza to, że brakuje niezbędnego elementu konstrukcyjnego stosunku prawnego i niemożliwe jest jego uzupełnienie.”⁸ Faktem jest, że w dawniejszym orzecznictwie Sądu Najwyższego dopuszczano możliwość utrzymania w mocy umowy kredytu denominowanego po stwierdzeniu bezskuteczności niedozwolonych klauzul przeliczeniowych przez uznanie, że kwotą kredytu nie jest kwota wskazana w umowie w CHF,⁹ lecz kwota faktycznie wypłacona przez bank w PLN, jednak zabieg ten de facto stanowi niedopuszczalną ingerencję Sądu w treść umowy kredytu wykraczającą poza ramy wynikające z art. 385¹ § 1 k.c. i art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG, która została wprost wykluczona w aktualnym orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości.¹⁰ Przedstawione stanowisko Sądu Najwyższego budzi zastrzeżenia także z tej przyczyny, że czyni niemożliwym ustalenie kwoty kredytu (czyli najważniejszego postanowienia umowy kredytu) w inny sposób niż kwota, która została faktycznie wypłacona przez bank, a tym samym niemożliwa jest weryfikacja, czy bank spełnił swoje świadczenie prawidłowo, skoro jakakolwiek kwota wypłacona przez bank w PLN zostanie uznana za kwotę kredytu, co w istocie pozwala bankowi na dowolne ustalenie wysokości świadczenia, co przecież zostało uznane za przyczynę abuzywności klauzul przeliczeniowych.

Bezwzględna nieważność umowy.

Brak jest podstaw do uznania umowy kredytu za bezwzględnie nieważną. Zawieranie umów kredytu powiązanych z walutą obcą (indeksowanych i denominowanych) jest i było dopuszczalne w świetle art. 353¹ k.c. i art. 69 ustawy Prawo bankowe w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia umowy. Treść umowy nie naruszała także zasady nominalizmu (art. 358 § 1 k.c. w brzmieniu obowiązującym do dnia 23.01.2009 r.), ponieważ udzielenie przez bank kredytu w walucie obcej było możliwe w dacie zawarcia umowy. Jak wyjaśniono wcześniej, postanowienia umowne obciążające kredytobiorcę nieograniczonym ryzykiem kursowym oraz dające bankowi całkowitą swobodę w kształtowaniu kursu waluty obcej stanowią niedozwolone postanowienia umowne (art. 385¹ § 1 k.c.), co wyłącza możliwość uznania ich za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego (art. 58 § 2 k.c.) lub sprzeczne z naturą stosunku prawnego kredytu indeksowanego do waluty obcej (art. 353¹ k.c.).¹¹

Interes prawny.

Roszczenie o ustalenie nieistnienia stosunku prawnego wynikającego z umowy wynikającego z nieważności umowy zasługuje na uwzględnienie, ponieważ umowa kredytu jest nieważna, a strona powodowa posiada interes prawny w rozumieniu art. 189 k.p.c. Mianowicie okres kredytu wskazany w umowie jeszcze nie upłynął, zaś bank stoi na stanowisku, że umowa jest ważna, domaga się od kredytobiorcy zapłaty kolejnych rat kredytu i nie wyraża zgody na wykreślenie z księgi wieczystej hipoteki zabezpieczającej roszczenia banku wynikające z umowy. Wobec tego powództwo kredytobiorcy o zapłatę nie kończyłoby definitywnie sporu stron dotyczącego oceny, czy umowa jest ważna.¹²

Świadczenie nienależne.

Nieważność umowy kredytu *ex tunc* oznacza, że wszystkie świadczenia spełnione na jej podstawie stanowią świadczenia nienależne (*condictio sine causa*) podlegające zwrotowi na podstawie art. 405 k.c. w zw. z art. 410 § 1 k.c. Natomiast fakt, że bankowi przysługuje wobec kredytobiorcy analogiczne roszczenie *sam z siebie* nie może uzasadniać oddalenia powództwa kredytobiorcy o zapłatę na podstawie art. 411 pkt 2 lub k.c.¹³ Nie zachodzą także przesłanki do zastosowania art. 409 k.c. lub art. 5 k.c.

Strona powodowa w okresie od dnia 16.01.2006 r. do dnia 6.05.2021 r. uiściła wobec pozwanego łącznie kwoty 199.523,49 zł i 24.863,61 CHF tytułem spłaty rat kredytu, a zatem należność w tej wysokości należało zasądzić na rzecz strony powodowej od pozwanego.

Nieważność umowy kredytu obejmowała nieważność także wszystkich jej postanowień umownych, nakładających na powoda obowiązek regulowania składek ubezpieczeniowych, których beneficjentem (ubezpieczonym) jest bank, takich jak ubezpieczenie pomostowe i ubezpieczenie niskiego wkładu własnego. Tego rodzaju ubezpieczenia dawało ochronę ubezpieczeniową bankowi, a tym samym nawet po przekazaniu składek ubezpieczenia towarzystwu ubezpieczeniowemu pozostaje on beneficjentem ubezpieczenia, a zatem pozostawał wzbogacony (art. 409 k.c.) dzięki uzyskaniu ochrony ubezpieczeniowej. Wobec tego Sąd zasądził od pozwanego także kwotę 4.536,51 zł tytułem zwrotu składek ubezpieczenia pomostowego.

Inaczej jest jednak w zakresie tych ubezpieczeń, w których ubezpieczonym nie jest bank, lecz kredytobiorca, takich jak ubezpieczenie na życie, ubezpieczenie nieruchomości lub ubezpieczenie od utraty pracy lub pobytu w szpitalu (tzw. pakiet ubezpieczeniowy). Mianowicie w zakresie tych ubezpieczeń z ochrony ubezpieczeniowej korzysta właśnie kredytobiorca, a nie bank, a zatem bank po przekazaniu składek ubezpieczycielowi nie pozostaje już wzbogacony (art. 409 k.c.). Co więcej, po przekazaniu składek przez bank na rzecz zakładu ubezpieczeń (który to fakt nie budzi wątpliwości), bank nie posiada już legitymacji biernej w zakresie żądania zwrotu równowartości tych składek, a ewentualna legitymacja bierna może przysługiwać tylko towarzystwu ubezpieczeń, które nie jest pozwanym w niniejszej sprawie. Nie sposób również pominąć faktu, że w zamian za uiszczone składki ubezpieczeń stronie powodowej faktycznie była udzielana ochrona ubezpieczeniowa, a tym samym nie sposób uznać, aby kredytobiorca w związku z tym zubożony. Co więcej, mawiane stosunki ubezpieczenia stanowią osobne stosunki prawne od umowy kredytu, a zatem nieważność umowy kredytu nie skutkuje nieważnością tych umów ubezpieczenia – inaczej niż w zakresie ubezpieczenia pomostowego lub ubezpieczenia niskiego wkładu własnego, które są integralnie powiązane z umową kredytu. Prawdą jest, że cesja praw z umów ubezpieczenia nieruchomości, ubezpieczenia na życie i ubezpieczenia od utraty pracy stanowią zabezpieczenia kredytu, niemniej jednak te umowy mogą funkcjonować niezależnie od umowy kredytu (inaczej niż właśnie ubezpieczenie pomostowe, ubezpieczenie niskiego wkładu własnego czy choćby zabezpieczenie w postaci hipoteki). Natomiast co do ubezpieczenia nieruchomości, można zasadnie przypuszczać, że kredytobiorca ubezpieczyłby swoją nieruchomość niezależnie od tego, czy kupiłby ją z środków własnych czy z środków pochodzących z kredytu. Tożsame stanowisko jest wyrażane w orzecznictwie.¹⁴ Wobec tego Sąd oddalił powództwo w zakresie obejmującym żądanie zasądzenia od pozwanego kwoty 59,52 zł tytułem zwrotu składek ubezpieczenia od nieruchomości.

Sąd oddalił powództwo także w zakresie obejmującym żądanie zasądzenia od pozwanego kwoty 960 zł tytułem zwrotu opłat za wydanie zaświadczeń. Nie jest bowiem wiadomo, z jakiego tytułu opłaty te zostały pobrane od kredytobiorcy, w szczególności zaś podstawą ich pobrania nie jest umowa kredytu, która nie zawiera żadnych postanowień w tym zakresie. Nie jest wykluczone, że podstawą pobrania tych opłat były postanowienia innej umowy lub regulaminu, jednak nie zostały one przedstawione przez stronę powodową. Tym samym nie jest znana podstawa faktyczna i prawa zarówno co do przyczyny pobrania tych opłat od kredytobiorcy, jak i co do uzasadnienia ich zwrotu. W rezultacie żądanie pozwu nie zostało przez stronę powodową udowodnione (art. 6 k.c.), a wobec tego należało je oddalić.

Pozwany wniósł o „zawarcie w wyroku zastrzeżenia, że należność zasądzona w walucie CHF tytułem zwrotu uiszczonych przez powoda rat w walucie CHF, rozliczona powinna być według średnich kursów NBP obowiązujących

w dniach uiszczenia przez powoda poszczególnych rat w walucie CHF”. Wniosek ten nie mógł zostać uwzględniony, ponieważ brak jest podstawy prawnej do umieszczenia w wyroku Sądu takiego zastrzeżenia – nie przewidują go przepisy Kodeksu cywilnego, Kodeksu postępowania cywilnego ani żadnej innej ustawy. Jedynie na marginesie należy wskazać, że pozwanemu w zakresie obowiązku spełnienia świadczenia w walucie obcej przysługuje upoważnienie przemienne przewidziane w art. 358 § 1 i 2 k.c., a zatem ma on możliwość zapłaty także w walucie polskiej, skoro w wyroku nie umieszczono zastrzeżenia z art. 319⁽¹⁾ k.p.c. Natomiast w razie uprawomocnienia się wyroku zastosowanie znajdują art. 783 § 1 k.p.c., art. 798⁽¹⁾ k.p.c. i art. 889⁽¹⁾ k.p.c.

Przedawnienie.

Roszczenie o zwrot świadczenia nienależnego przedawnia po upływie wynikającego z art. 118 k.c. terminu 6 lat na koniec roku kalendarzowego (10 lat co do roszczenia o zwrot świadczeń spełnionych przed dniem 9.07.2018 r., zgodnie z art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy - kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw). Termin przedawnienia roszczenia konsumenta o zwrot świadczeń spełnionych na podstawie umowy kredytu, która jest nieważna bądź zawiera niedozwolone postanowienia umowne rozpoczyna bieg z dniem, w którym konsument dowiedział się (lub przy zachowaniu należytej staranności powinien był się dowiedzieć) o tym, że umowa jest nieważna lub że zawiera niedozwolone postanowienia umowne¹⁵, a z przeprowadzonych dowodów wynika, że miało to miejsce najwcześniej w 2020 r. Wobec tego w tym roku rozpoczął się bieg terminu przedawnienia (art. 120 § 1 k.c.) roszczenia kredytobiorcy o zapłatę, który nie upłynął jeszcze w dniu złożenia pozwu, kiedy to doszło do przerwania biegu tego terminu (art. 123 § 1 pkt 1 k.c.). Tym samym roszczenie strony powodowej nie jest przedawnione.

Zatrzymanie.

Zarzut zatrzymania podniesiony przez pozwanego okazał się zasadny.

Podniesienie tego zarzutu co do zasady było możliwe w oparciu o art. 496 k.c. w zw. z art. 497 k.c., ponieważ umowa kredytu jest umową wzajemną w rozumieniu art. 487 § 2 k.c.¹⁶, gdyż istota tej umowy sprowadza się do oddania przez bank środków pieniężnych do dyspozycji kredytobiorcy w zamian za świadczenie wzajemne w postaci zapłaty odsetek. Oba te świadczenia są zatem ekwiwalentne.

Zarzut zatrzymania został oparty na materialnoprawnym oświadczeniu o skorzystaniu z prawa zatrzymania, które zostało złożone przez pełnomocnika pozwanego posiadającego umocowanie do składania stosownych oświadczeń materialnoprawnych. Oświadczenie to dotarło do wiadomości kredytobiorcy (art. 61 § 1 k.c.). Oświadczenie o skorzystaniu z prawa potrącenia nie wymaga zachowania szczególnej formy. Oświadczenie to było stanowcze i jednoznaczne oraz obejmowało roszczenie pozwanego wobec strony powodowej o zwrot równowartości kwoty kapitału kredytu udostępnionego kredytobiorcy. Fakt, że pozwanemu na podstawie art. 405 k.c. w zw. z art. 410 § 1 k.c. przysługuje to roszczenie nie budził wątpliwości i wynikał z przeprowadzonych dowodów, w tym w szczególności z umowy kredytu i zaświadczeń banku wskazujących na udostępnienie kapitału kredytu kredytobiorcy. Oświadczenie o skorzystaniu z prawa zatrzymania nie było złożone z zastrzeżeniem warunku w rozumieniu art. 89 k.c. (czym innym jest natomiast ewentualny zarzut potrącenia). Przepisy art. 496 k.c. i art. 497 k.c. nie wymagają, aby roszczenie objęte prawem zatrzymania było wymagalne (inaczej niż w przypadku potrącenia – art. 498 § 1 k.c.), co jest logiczne, skoro zatrzymanie nie służy dochodzeniu ani realizacji roszczenia. Ponadto roszczenie pozwanego banku o zwrot równowartości kapitału kredytu nie było przedawnione w chwili składania oświadczenia o skorzystaniu z prawa zatrzymania, ponieważ od chwili doręczenia pozwanemu pierwszego pisma, w którym strona powodowa powołała się na zawarte w umowie niedozwolone postanowienia umowne i wynikającą stąd nieważność umowy kredytu, nie upłynęły jeszcze 3 lata (art. 118 k.c.). Sąd nie dopatrył się także przyczyn uzasadniających uznanie skorzystania z prawa zatrzymania za nadużycie prawa podmiotowego (art. 5 k.c.), w tym w szczególności z tej przyczyny, że pozwany mógłby złożyć dalej idące oświadczenie o potrąceniu – sam fakt, że pozwany mógłby złożyć oświadczenie o potrąceniu (po uprzednim wezwaniu kredytobiorcy do zapłaty) nie stanowi wystarczającego argumentu pozwalającego na uznanie oświadczenia o skorzystaniu z prawa zatrzymania za nadużycie prawa podmiotowego.

Podsumowując, oświadczenie o skorzystaniu z prawa zatrzymania okazało się skuteczne, podobnie jak oparty na nim zarzut zatrzymania. Zarzut ten nie był spóźniony, skoro żaden przepis proceduralny nie zakreśla terminu na jego zgłoszenie (jak np. art. 203¹ § 2 k.p.c. co do zarzutu potrącenia). Złożenie zarzutu zatrzymania w sposób ewentualny jest dopuszczalne, podobnie jak zgłoszenie ewentualnego zarzutu potrącenia.

Skuteczne podniesienie przez pozwanego zarzutu zatrzymania skutkowało zawarciem w wyroku zastrzeżenia, że spełnienie świadczenia przez pozwanego powinno nastąpić za jednoczesnym zaofiarowaniem przez stronę powodową pozwanemu kwoty stanowiącej równowartość kapitału kredytu albo zabezpieczeniem roszczenia pozwanego o zapłatę tej kwoty.

Odsetki.

Roszczenie o zwrot świadczenia nienależnego stanowi roszczenie bezterminowe, a zatem staje się wymagalne po wezwaniu do zapłaty (art. 455 k.c.). Wezwanie to nastąpiło z chwilą doręczenia pozwanemu odpisu pisma procesowego z dnia 24.05.2021 r., które zawierało precyzyjnie sformułowane żądanie, a w treści uzasadnienia wyraźnie powołano się na nieważność umowy wynikającą z zawarcia w niej niedozwolonych postanowień umownych. Treść pisma nie pozostawiała zatem jakichkolwiek wątpliwości co do tego, że kredytobiorca nie zgadza się na utrzymanie w mocy niedozwolonych postanowień umownych, jest świadomy wszystkich konsekwencji związanych z nieważnością umowy i akceptuje je. Także w toku przesłuchania strona powodowa potwierdziła, że już w dacie wniesienia pisma znała, rozumiała i akceptowała wszystkie skutki nieważności tej umowy. Pismo zostało doręczone pozwanemu w dniu 16.08.2021 r. (k. 346), co oznacza, że pozwany powinien był spełnić świadczenie dochodzone pozwem w terminie 14 dni od tej daty, a zatem popadł w opóźnienie z dniem 31.08.2021 r. i od tej daty zostały od niego zasądzone odsetki ustawowe za opóźnienie na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. Natomiast przedprocesowe wezwanie do zapłaty i pozew w wersji pierwotnie sformułowanej nie wywołały skutku prawnego w postaci wezwania pozwanego do zapłaty, gdyż nie zawierały one precyzyjnie określonej podstawy faktycznej żądania zawierającej wskazanie konkretnej wysokości żądanych świadczeń z podaniem, w jakim terminie i jakiego tytułu zostały spełnione.

Skuteczne skorzystanie przez pozwanego z prawa zatrzymania wzajemnego świadczenia pieniężnego wyłączyło opóźnienie w spełnieniu tego świadczenia, co wykluczyło dochodzenie przez stronę powodową odsetek za okres późniejszy. Należy zauważyć, że „skorzystanie z prawa zatrzymania ma charakter konstytutywny i ze względu na brak regulacji szczególnej nie wywołuje skutku ex tunc, a jedynie skutki na przyszłość. Oznacza to, że podniesienie zarzutu zatrzymania nie anuluje stanu opóźnienia, który powstał przed złożeniem oświadczenia woli o skorzystaniu z tego prawa. Za ten okres (do chwili podniesienia zarzutu zatrzymania) odsetki za opóźnienie są należne.”¹⁷

Koszty procesu.

Stosownie do wyniku postępowania, pozwany został na podstawie art. 100 k.p.c. obciążony całymi kosztami procesu obejmującymi kwoty:

- 1.000 zł tytułem równowartości opłaty od pozwu,
- 30 zł tytułem równowartości opłaty od rozszerzenia powództwa,
- 100 zł tytułem równowartości opłaty od wniosku o zabezpieczenie powództwa,
- 17 zł tytułem równowartości opłaty skarbowej od pełnomocnictwa,
- 10.800 zł tytułem kosztów zastępstwa prawnego w stawce wynikającej z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

1 vide wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 14.12.2010 r. XVII AmC 426/09,

- 2 por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26.05.2022 r., II CSKP 650/22,
- 3 por. uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 20.06.2018 r., III CZP 29/17,
- 4 por.:
- wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 3.10.2019 r., C-290/18, D.,
 - wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 29.04.2021 r., C-19/20, Bank (...),
- 5 por. wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 8.09.2022 r., C-80/21 - C-82/21, (...), pkt 78,
- 6 por. wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 8.09.2022 r., C-80/21 - C-82/21, (...), pkt 76,
- 7 por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11.12.2019 r., V CSK 382/18,
- 8 por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26.05.2022 r., II CSKP 650/22,
- 9 por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29.10.2019 r., IV CSK 309/18,
- 10 por. wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 8.09.2022 r., C-80/21 – C-82/21, (...), pkt 79, 83-84,
- 11 por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28.04.2022 r., III CZP 40/22,
- 12 por.:
- wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17.03.2022 r., II CSKP 474/22,
 - wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10.05.2022 r., II CSKP 163/22,
 - wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18.05.2022 r., II CSKP 1030/22,
 - wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19.05.2022 r., II CSKP 797/22,
 - wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20.06.2022 r., II CSKP 701/22,
 - wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23.06.2022 r., II CSKP 616/22,
- 13 por.:
- uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16.02.2021 r., III CZP 11/20,
 - uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z mocą zasady prawnej z dnia 7.05.2021 r., III CZP 6/21,
- 14 por.:
- wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 19.08.2020 r., I ACa 1002/19,
 - wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25.09.2020 r., VI ACa 332/19,
- 15 por.:
- wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 9.07.2020 r., (...), C-698/18 i C-699/18,
 - wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 16.07.2020 r., (...), C-224/19 i C-259/19,
 - wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 22.04.2021 r.,(...), C-485/19,

- wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 10.06.2021 r., (...), C-776/19 - C-782/19,
- wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 8.09.2022 r., (...), C-80/21 – C-82/21,
- uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z mocą zasady prawnej z dnia 7.05.2021 r., III CZP 6/21,
- uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13.01.2022 r., III CZP 61/22.

16 por:

- wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7.04.2011 r., IV CSK 422/10,
- wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7.03.2014 r., IV CSK 440/13,
- wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7.03.2017 r., II CSK 281/16,
- uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16.02.2021 r., III CZP 11/20,
- wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3.02.2022 r., II CSKP 459/22,
- wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17.03.2022 r., II CSKP 474/22,

17 por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31.05.2022 r., II CSKP 34/22.